U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudkyň Michaely Bejčkové a Daniely Zemanové v právní věci žalobkyně: **N. D.**, zast. Mgr. Lilianou Křístkovou, advokátkou se sídlem náměstí I. P. Pavlova 1785/3, Praha 2-Nové Město, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, poštovní schránka 21/OAM, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2015, čj. OAM-211/ZA-ZA04-P17-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 8. 2016, čj. 2 Az 24/2015-60,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně Mgr. Lilianě Křístkové, advokátce, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **4114 Kč**, která jí bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví neudělil žalobkyni žádnou z forem mezinárodní ochrany podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Žalobkyně v průběhu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu tvrdila, že v ČR žila a pracovala legálně 11 let a na Ukrajině by v případě návratu neměla kde bydlet. Dům, do kterého se s manželem v roce 2013 přestěhovali, se nachází v Doněcké oblasti, ve které probíhají ozbrojené konflikty. Navíc v ČR s ní od roku 2013 žije její syn, který zde začal chodit do školy. Manžel žije a pracuje v Polsku a na Ukrajinu se vrátit nechce z obavy, že by musel narukovat. Sama žalobkyně zase nechce bydlet v Polsku kvůli jazykové bariéře. Žalobkyně nemá v ČR jinou rodinu; její tři sestry žijí na Ukrajině v západní části.

[3] Žalovaný nepovažoval tvrzení žalobkyně za dostatečné pro udělení mezinárodní ochrany. Ve vztahu k posouzení možného udělení humanitárního azylu a doplňkové ochrany dle § 14 a § 14a zákona o azylu žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že se zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobkyně, neshledal však

žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Žalobkyně je dospělou, práceschopnou a zdravou osobou. V jejím případě neexistuje důvod, pro který by bylo zcela „nehumánní“ jí azyl neudělit. Žalovaný si dále pořídil aktuální informace o bezpečnosti a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině a posuzoval též otázku vážného ohrožení života nebo lidské důstojnosti žalobkyně z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu na základě zpráv o zemi původu z ledna a února 2015 (tedy z doby velmi blízké době rozhodování). Po zhodnocení všech informací, které vyplynuly z průběhu řízení o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, dospěl žalovaný k závěru, že na Ukrajině neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobkyni za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

[4] Městský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného rozsudkem napadeným kasační stížností, neboť se ztotožnil se závěry žalovaného.

[5] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost. V ní tvrdí, že městský soud se nezabýval tím, zda žalovaný postupoval v řízení v souladu s právními předpisy a zda vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci. Stěžovatelka namítá, že žalovaný postupoval v rozporu s § 14a, § 17 odst. 2 a § 53 odst. 4 zákona o azylu. Stěžovatelka jasně vylíčila, že v případě návratu na Ukrajinu jí hrozí pronásledování, protože má bydliště v oblasti, v níž aktuálně probíhá vnitřní ozbrojený konflikt. Trvalé bydlení u příbuzných, kteří žijí v jiné části Ukrajiny, je dle stěžovatelky vyloučeno, konkrétní důvody v kasační stížnosti ovšem neuvádí. Na rozdíl od žalovaného má stěžovatelka za to, že možnost vnitřní ochrany pro ni není vhodným řešením. V této souvislosti namítá, že rozhodnutí žalovaného je v části týkající se podmínek pro udělení doplňkové ochrany nepřesvědčivé, neboť na jedné straně žalovaný připouští důvody, pro které by byla nucena své bydliště na Ukrajině opustit a najít si bydlení v jiné části Ukrajiny, na druhé straně tvrdí, že jí v případě návratu nehrozí žádná újma. Stěžovatelka se domnívá, že její tíživá situace je důvodem pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Stěžovatelka se dále domnívá, že svá tvrzení v průběhu řízení řádně doložila a soud byl povinen vycházet ze stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Je přesvědčena, že její návrat se neobejde bez následků.

[6] Stěžovatelka navrhla, aby NSS napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[7] Žalovaný se s námitkami stěžovatelky neztotožňuje. Vzhledem k tomu, že se její námitky shodují se žalobními námitkami, k nimž se žalovaný vyjádřil v řízení před městským soudem, odkázal žalovaný na své vyjádření k žalobě. Dále plně odkázal na své závěry v napadeném rozhodnutí i na rozsudek městského soudu. Stěžovatelka pouze polemizuje s právním náhledem obou orgánů na otázku možnosti vnitřního přesídlení, resp. možnosti vnitřní ochrany. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

[8] Ve věcech mezinárodní ochrany se NSS nejprve zabývá otázkou přípustnosti kasační stížnosti (§ 102 a násl. s. ř. s.). Pouze v případě přípustné kasační stížnosti přichází v úvahu zkoumání její přijatelnosti ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. (usnesení NSS ze dne 16. 2. 2006, čj. 8 Azs 5/2006-30), tj. zda podaná kasační stížnost svým významem

podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, NSS takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. NSS přitom opakovaně odkazuje na svou ustálenou judikaturu, která vymezila případy, kdy jde o přijatelnou kasační stížnost (viz především usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[9] NSS konstatuje, že kasační stížnost je přípustná, avšak nepřijatelná.

[10] Stěžovatelka výslovně neuvedla, v čem spatřuje důvody zakládající přijatelnost její kasační stížnosti. Pouze namítá nedostatečně zjištěný skutkový stav věci ve správním řízení, nesprávné posouzení otázky udělení doplňkové ochrany a nepřezkoumatelnost rozhodnutí městského soudu.

[11] Nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu by sama o sobě zakládala přijatelnost kasační stížnosti a postačovala by k jeho zrušení. Proto NSS tuto námitku předběžně posoudil a zkoumal, zda je z napadeného rozsudku patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jakým způsobem posoudil rozhodné skutečnosti (viz např. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). NSS i s přihlédnutím ke své dřívější judikatuře konstatuje, že neshledal pochybení na straně městského soudu, která by způsobovala nepřezkoumatelnost jeho rozsudku, jakkoliv je grafická úprava samotného rozsudku nedostatečně přehledná (jeden odstavec na celou stranu). Městský soud postupně vždy popsal zákonné ustanovení týkající se příslušné formy mezinárodní ochrany a následně uvedl, jak o věci uvážil (ve všem se zcela ztotožnil se žalovaným). Skutečnost, že stěžovatelka nesouhlasí s jeho závěry, nemůže zakládat nepřezkoumatelnost rozsudku.

[12] Věc stěžovatelky nepřináší ani žádnou novou právní otázku, kterou NSS dosud neřešil, či potřebu se od takového řešení odchýlit, anebo kterou řešilo více senátů NSS odlišně. K otázce možnosti vnitřní ochrany se NSS vyjádřil např. v rozsudku ze dne 28. 7. 2009, čj. 5 Azs 40/2009-74, v němž konstatoval, že při posuzování možnosti vnitřní ochrany [§ 2 odst. 8 *in fine* zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve spojení s čl. 8 odst. 1 a 2 kvalifikační směrnice (č. 2004/83/ES)] je nutné posoudit čtyři kritéria: (1) zda je jiná část země pro žadatele dostupná; (2) zda přesun do jiné části země je účinným řešením proti pronásledování či vážné újmě v původní oblasti; (3) zda žadateli nehrozí navrácení do původní oblasti a (4) zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv. Tyto čtyři podmínky musí být splněny kumulativně a při jejich posouzení je třeba brát v potaz celkové poměry panující v zemi původu a osobní poměry žadatele.

[13] Nejvyšší správní soud se v nedávné minulosti zabýval také bezpečnostní situací na Ukrajině a dospěl k závěru, že se nejedná o tzv. totální konflikt, a tudíž musí žadatelé o mezinárodní ochranu prokázat dostatečnou míru individualizace dopadů probíhajícího ozbrojeného konfliktu. Stěžovatelka v nyní projednávané věci sice uvedla, že její manžel zdědil dům v Doněcké oblasti, kde probíhají ozbrojené konflikty, nikdy však v tomto domě dříve nebydlela, pouze si tam v roce 2013 přestěhovala své věci a následně se hned vrátila do ČR. Manžel stěžovatelky žije v Polsku a na Ukrajinu se vrátit nechce. Stěžovatelka nemá povinnost bydlet v domě svého manžela, navíc za situace, kdy na převážné části Ukrajiny ozbrojené konflikty neprobíhají a neprobíhaly ani v době

rozhodování žalovaného, což vyplývá ze zpráv o zemi původu shromážděných v řízení o udělení mezinárodní ochrany. V této souvislosti žalovaný upozornil na skutečnost, kterou stěžovatelka sama tvrdila, a sice že má rodinu v západní části země v Zakarpatské a ve Lvovské oblasti, kde také žila před svým přestěhováním do manželova domu. Její přesvědčení o nevhodnosti bydlení s její rodinou, které ani blíže nekonkretizovala, nelze považovat za důvod pro udělení mezinárodní ochrany, resp. doplňkové ochrany. NSS dále nepřehlédl ani skutečnost vyplývající ze spisu, která není mezi stranami sporná, že stěžovatelka podala žádost o mezinárodní ochranu teprve v návaznosti na udělené správní vyhoštění.

[14] Pro shora uvedené NSS neshledal důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, neboť kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, a odmítl kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

[16] Ustanovené advokátce se dle § 35 odst. 8 s. ř. s. s přihlédnutím k § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přiznává odměna za zastupování 3100 Kč za jeden úkon právní služby (sepsání kasační stížnosti) a paušální náhrada hotových výdajů 300 Kč, celkem částka 3400 Kč. Ustanovená zástupkyně dále doložila, že je plátkyní DPH (č. l. 23 spisu NSS), proto se tato částka zvýší o 21 %, tj. o 714 Kč. Celková částka, která bude k rukám ustanovené zástupkyně proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení, činí 4114 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. prosince 2016

Zdeněk Kühn
předseda senátu